

Една сутринъ я пробудиха тѣпи, зловещи удари на брадва. Тѣ ставаха все по-близки и по-ясни. Тя чу стѣпки и видѣ край двата великана най-вѣрлия си врагъ лесничея. Той ги огледа и рече:

— Отсѣчете ги! И двамата сж заболѣли!

Брадвитѣ свѣтнаха подѣ слънчевитѣ лѣчи и безмилостно се забиха въ старитѣ снаги на джбоветѣ. Тѣ запѣшкаха, заплакаха отъ болки.

Сви се отъ ужасъ сърдцето на липичката. И тя очаква сжщата участъ. Да загине толкозъ млада! Чу се силенъ трѣсъкъ, и два голѣми трупа се повалиха на земята.

Лесничеятъ стрелна съ очи младата липичка и извика удивентъ:

— Я, гледай! Кой ти предполагаше, че тия старичоци искатъ да задушатъ такава стройна липичка!...

Той се приближи до нея, поглади ѝ кората и рече:

— Тука не ти е мѣстото! Азъ нѣма да оставя да гине въ тия пушинаци такава хубавица! Въ моята градина има толкова мѣсто! Въ нея ще те засада.

Сърдцето на липата се разигра отъ радостъ. Протегна клони и весело зашумѣ.

На другия день я извадиха и внимателно пренесоха въ голѣма, просторна градина. Липата прострѣ свободно корениитѣ си, разпери клонитѣ си и задиша съ пълни гърди. Сутринята слънцето я погледна, позна я и радостно възкликна:

— Миличка, кой те доведе тука? О, тука ще се разхубавишъ оице повече!

Скоро настѣпи слънчева пролѣтъ. Тя надѣна на липата чудна, зелена премѣна и я посипа съ жѣлти цвѣтове. Тѣ пълнѣха двора, кжщата на лесничея съ чуденъ ароматъ и го разливаха надѣ улицата. Хората се спираха, поглеждаха липата и шепнѣха:

— Щастливъ е лесничеятъ, че има такава богатство!

При тия думи радостни трѣпки минаваха по цѣлото тѣло на липата, и листата ѝ шумѣха самодоволно.

Ахъ, какво щастие, каква лудешка радостъ бѣше за нея, когато съгледа между цвѣтоветѣ главичкитѣ на първитѣ си рожби! Тя ги милваше съ листата си и имъ думаше най-нѣжни думи...

... Минаха се години. Липата отгледа много рожби и не сѣти какъ остарѣ.

Стариятъ лесничей често водѣше внуцитѣ си подѣ нея. Тѣ събираха цвѣтоветѣ ѝ, а той имъ казваше:

— Виждате ли, и тя остарѣ като мене! Нѣкога вашитѣ бащи събираха цвѣтоветѣ ѝ и пиеха отъ чая ѝ, когато се връщаха зиме премръзнали съ скитѣ.

Децата бързо се катерѣха по клонитѣ на старата липа. Тя ги милваше съ листата си и имъ се радваше, като че галѣше своитѣ внуци.

Г. Червенковъ